

HENNY THIJSSING-BOER

Beslagen spiegels

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Lars Commandeur had die avond al een paar keer vertederd naar zijn vrouw gekeken. De televisie stond aan, maar Francien zat erbij weg te dromen. Dat prettige gedachten haar bezighielden, zag hij aan de glimlach om haar lippen en de dromerige blik in haar ogen. Zoals ze daar zichtbaar gelukkig zat te zijn in haar stoel vond hij haar mooier dan ooit. Hij was trots op Francien, vooral op haar schoonheid, waar volgens hem geen enkele vrouw aan tippen kon. Ze waren al twee jaar getrouwd, maar nog steeds was hij smoorverliefd op haar en hij wist dat dat altijd zo zou blijven.

In zijn ogen was Francien perfect, hij adreerde haar schoonheid. Ze was superslank, maar miste geen van de vrouwelijke rondingen die voor een man als hij zo belangrijk waren. Ze had prachtige borsten, mooie benen, en haar gezicht was gewoon een plaatje, een lust om naar te kijken. Haar huid was van nature een beetje donker, haar ogen waren groot en donkerbruin, net als haar haar, dat zacht golvend tot op haar schouders viel. Ze had lange, donkere wimpers en sierlijk gevormde wenkbrauwen. Hij vond haar neus iets te spits,

maar haar kleine volle mond maakte dat weer goed. Hij wist niet meer hoe vaak hij haar mond inmiddels al onstuimig had gezoend. Francien... zijn vrouw, zijn popke, zoals hij haar in verliefde buien vaak noemde. Op dit moment overviel hem het verlangen haar in zijn armen te nemen, haar fraaie gezicht met zoenen te overdekken en haar vervolgens in zijn armen naar bed te dragen. Lars grinnikte, maar in plaats van dat hij aan zijn verlangen toegaf, haalde hij haar uit haar gemijmer. 'Hallo, popke, keer eens terug in de werkelijkheid en laat mij delen in je zoete gedroom!'

Francien hief haar gezicht naar hem op en zei lachend: 'Ik liet in gedachten de voorbije dag de revue nog eens passeren. Ik vond het een gezellige, bijzonder geslaagde dag. Jij ook?'

Lars knikte. 'Er is geen wanklank gevallen, je hebt mij niet horen mopperen.' Voor Francien verborg hij zijn ware gedachten: ik heb mezelf de hele dag geweld aan moeten doen. Hij voelde zich bij zijn schoonfamilie niet op zijn gemak en dat kwam omdat ze hem niet mochten. Omdat Franciens verjaardag dit jaar op een zondag viel, had ze haar hele familie uitgenodigd. Om haar verjaardagsfeestje succesvol te laten verlopen had hij zijn best

gedaan en de rol van gastheer naar behoren vervuld. Wat hem betreft mochten ze nu een hele poos wegblijven, want de dag was hem lang gevallen.

Vanochtend, meteen na kerktijd, waren Willemien, de vier jaar oudere zus van Francien, haar man Joris de Grijs en hun twee kinderen, Freek van elf en Eddo van negen, al gearriveerd. Zijn schoonouders, Maarten en Regien Overheem, woonden nog in het dorp waar de beide zusjes waren geboren en getogen. Zij waren wat later gekomen omdat de reis naar de stad waar hun dochters woonden met de auto toch gauw zo'n drie kwartier in beslag nam. Tegen het middaguur was het huis vol en van zijn felbegeerde zondagsrust was toen geen sprake meer geweest. Maar het was gelukkig weer achter de rug; een uurtje geleden hadden ze hun gasten uitgezwaaid en inmiddels zat hij breeduit voor de televisie weer tot zichzelf te komen. In de gids had hij gelezen dat er zo dadelijk politieke debatten op de buis kwamen en daar was hij wel in geïnteresseerd.

Op dat moment hoorde Lars Francien zeggen: 'Ik heb vandaag echt genoten, vooral van Freek en Eddo. Het zijn heerlijke knulletjes, ze doen niks liever dan samen ravotten, maar

vandaag hebben we ze amper gehoord!’

‘Dat vind ik geen wonder,’ bromde Lars, ‘ze mochten van jou op mijn computer spelletjes doen. Daar was ik het niet mee eens, maar om de lieve vrede heb ik mijn mond gehouden.’

Francien hoorde niet wat hij zei, ze was met heel andere dingen bezig. ‘Vandaag overviel me een paar keer het verlangen naar eigen kinderen. Ik zou best graag zwanger willen zijn, Lars... Een baby van jou lijkt me fantastisch, met een kind zou ons leven er heel anders uitzien. Mooier, zinvoller.’

Lars gaf haar een ernstige blik en zijn stem klonk onverbiddelijk toen hij zei: ‘Alle goede dingen komen langzaam. Aan kinderen kunnen we nog niet denken, het bedrijf staat zogezegd nog in de kinderschoenen. Zodra we het allemaal wat beter kunnen overzien, kunnen we eens gaan nadenken of we kinderen willen nemen. Zo hadden we het immers afgesproken? Bovendien moet jij de eerste jaren nog even mooi blijven als je nu bent. Ik heb wel eens gehoord dat een vrouw na een zwangerschap een deel van haar schoonheid moet inleveren en daar moet ik niet aan denken. Ik wens een mooie vrouw!’

Lars zweeg en Francien knikte. Ze wist dat

ze geduld moest opbrengen omdat de zaak voorrang had. Maar ze vond dat ze allebei niet meer piepjong waren; Lars was dertig, zij twee jaar jonger. Voor haar gevoel begon de tijd te dringen. Het irriteerde haar mateloos dat Lars het altijd over het 'nemen' van kinderen had, hij wist toch dat je die kreeg en dat je ze diende te beschouwen als een geschenk van God? Sinds ze twee jaar geleden getrouwd waren, deed Lars weinig meer aan het geloof; hij ging zelden of nooit meer naar de kerk. Zij vond dat niet prettig, maar haar ouders hadden het er echt moeilijk mee en lieten dat openlijk blijken. Pap riep Lars regelmatig op het matje en gaf hem er dan ongezouten van langs. Vanzelfsprekend schoot dat bij Lars in het verkeerde keelgat, hij was geen snotneus meer en wenste geen uitbranders van zijn schoonvader te krijgen. Tegen haar mokte Lars dan later: 'Je ouders mogen me niet, ze hadden liever gezien dat jij met een predikant was getrouwd. Goeie genade, zo vroom als zij wil ik niet zijn!'

Van zijn eigen ouders kreeg Lars geen tegen-gas, maar dat was ook haast onmogelijk. Lars was enig kind en zijn moeder was vijf jaar geleden gestorven. Ruim een jaar later hertrouwde zijn vader met een vrouw met wie hij naar

Australië emigreerde. Zij had familieleden die zich daar jaren eerder gevestigd hadden en door wie ze opgevangen en verwelkomd waren. Van toen af aan had Lars alleen Francien en haar familie gehad en tot hun huwelijk had hij alleen gewoond in het huis dat ze nu samen deelden. Net als haar zus Willemien, die door Joris van het dorp naar de stad was gehaald, vond zij het stadsleven heerlijk. Uit ervaring wist ze hoe bekrompen het dorpsleven kon zijn. Iedereen kende elkaar en je hoefde je maar iets anders te kleden of te gedragen of er werd over je gekletst. Als zij weer in het dorp terugkwam, merkte ze heus wel dat ze nagestaard werd en dat vooral de oudere garde haar misprijzende blikken toewierp. Onlangs was ze door een stokoud vrouwtje staande gehouden en zonder blikken of blozen had het mensje tegen haar gezegd dat ze net een wandelende etalagepop was. Had ze dat eigenlijk al aan Lars verteld? Dat moest ze even weten. ‘Lars?’

Deze hield zijn blik op de beeldbuis gevestigd toen hij antwoordde: ‘Ach, Francien, laat me even, wil je? Er is een discussie gaande waar ik geen woord van wil missen.’

‘Al goed, al goed!’ Francien lachte, en terwijl ze opstond zei ze toch nog snel even: ‘Ik

ga mijn gezicht schoonmaken, tanden poetsen, en daarna ga ik in bed nog een poosje liggen lezen tot jij komt.' Ze boog zich over hem heen en drukte een warme kus op zijn mond. 'Alvast welterusten, lieverd, en tot morgen. Dit zeg ik voor het geval ik al lezend in slaap val.'

'Slaap maar lekker, mijn popke. Heb ik vandaag al tegen je gezegd dat ik van je hou en dat je nog altijd betoverend mooi bent?'

Francien glimlachte vertederd. 'Je bent lief, Lars. Ik hou van je.'

Voordat ze in de badkamer haar make-up verwijderde, bestudeerde ze in de spiegel boven de wastafel haar gezicht. Met geen mogelijkheid kon ze zelf ontdekken dat ze mooi was, maar Lars zei dat zo vaak en zo overtuigend dat ze het wel moest geloven. Was ze wellicht vanwege de vele complimentjes van Lars een ijdelruit geworden? Ze was echt dol op mooie kleding, schoenen met hoge hakjes en niet te vergeten make-up! Ze zou nooit een stap buiten de deur zetten voordat ze zich eerst zorgvuldig had opgemaakt. Zo zag Lars het graag en zelf was ze er helemaal aan gewend, het hoorde bij haar. Toch tutte ze zich voornamelijk op om Lars te plezieren, want wat was er nou leuker dan aldoor van je eigen man te horen dat

hij je aanbad en beeldschoon vond. Op haar werk hoorde ze van andere vrouwen vaak ook andere geluiden! Ze had jongere collega's die zich over hun man beklagden. Zij kregen niet zomaar een bloemetje of een lekker geurtje en moesten hemel en aarde bewegen om hem te laten zeggen: ik hou van je. Onlangs had Annemiek vertrouwelijk tegen haar gezegd: 'In bed is Jaap aanhalig genoeg, maar zodra we gevrijd hebben keert hij mij zijn rug toe en is het weer een tijdlang gedaan met lieve fluisterwoordjes en strelingen waar ik zo van geniet.'

Nou, van dat soort dingen had zij gelukkig geen weet. Francien nam een dot watten en deed daar een flinke scheut komkommermelk op, waarmee ze haar gezicht reinigde. Nadat ze zich had gewassen en nachtcrème had opgebracht, keek ze opnieuw in de spiegel. Tjonge, wat zag haar gezicht er nu kaal uit, lelijk gewoon. Goed dat Lars haar zo niet zag. Haar blik bleef gevestigd op haar spiegelbeeld toen ze opeens teruggedacht aan wat Willemien vandaag tijdens de afwas tegen haar had gezegd. Het was op haar overgekomen als een verwijt, en nu ze eraan teruggedacht voelde ze zich plotseling wat beschaamd. Totaal onverwacht had

Willemien gezegd: ‘Sinds jij met Lars getrouwd bent en in de stad woont, ben je erg veranderd, Francien. Van het frisse, natuurlijke meisje van vroeger ben je een enorme ijdelruit geworden. Heb je dat zelf niet in de gaten?’

Geschrokken had zij geantwoord: ‘Waar heb je het over, waar bemoei je je mee!’

Willemien was erop doorgedaan en had gezegd: ‘Ik vind het jammer dat je zo geworden bent. Vandaag heb ik je stilletjes geobserveerd en het viel me op dat jij geen spiegel voorbijloopt zonder ervoor stil te blijven staan om jezelf te bewonderen. Je huis hangt trouwens vol spiegels! Je bent een mooie vrouw, maar ik vraag me af of jij je nog wel realiseert dat de buitenkant van een mens maar bijzaak is. Het is veel belangrijker om aan de binnenkant te blijven sleutelen, Francien.’

Beteuterd had zij gereageerd: ‘Je doet nu net alsof ik een onuitstaanbaar nest ben... Ja, ik ben ijdel. Ik zie er graag mooi en goedverzorgd uit, maar daar is toch niks op tegen? Ik doe het trouwens voornamelijk voor Lars. Hij is waanzinnig trots op me en dat wil ik graag zo houden.’

‘Bepaalde dingen in het leven zijn aan grenzen gebonden, die moet je niet overschrijden,’